

Máma: Tak co, drahý synu? Už jsi týden pryč. Stýská se mi... Ještě že máme aspoň ten tablet. Co chudinky ty ostatní matky, který jsou odkázaný jen na zprávy z tábora.

Šimon: Prosim tě, hlavně to nikde neříkej, ať se toho nedohmátnou vedoucí. To by byl průšvih!

M: OK, nechávám si to samozřejmě pro sebe.

Š: Dík. Tak dneska. No, dneska byl vlastně takovej klidnej den. Ráno teda samozřejmě přišel hádej kdo – SRB, teda vlastně ne. Výjimečně přišel František. Vykládal nám o lidských ctnostech (víra, naděje, láska, moudrost, statečnost, spravedlnost, mírnost) a dal nám na výběr, kterou bysme chtěli v oddíle divadelně stvárnit.

M: Ztvárnit, miláčku. 😊

Š: Ale no jo. Takže každěj tým si jednu vybral, celej den trénoval divadlo, připravoval kostýmy a tak. No a večer jsme si udělali takovej malej divadelní festák. 😊

M: To bych ráda viděla, to muselo bejt hezký. Který ty ctnosti jste si vybrali?

Š: FOTO [tady](#). Týmy si vybraly jednou naději, jednou spravedlnost a dvakrát statečnost. Všem se to povedlo. František nás zase ohodnotil, líbily se mu všechny ty divadla stejně. Pak nám říkal o svý pouti za papežem a že pro něj sepisoval pravidla svýho řádu.

Š: No a potom, když vodošel, tradice – sezení kolem ohýnku, písničky, rozdávání plyšáků na dobrou noc. Kdy už ho asi dostanu já?

M: Máš plyšáků plnou postel.

Š: No eště že tohle nikdo nečte... Co by si vo mně pomyslel???

M: A co florbal? Včera jste nehráli?

Š: Nene, ten výlet za sultánem byl dost náročnej a chtěli sme bejt fit na semifinálový zápasy. Ty se teda odehrály dneska a byl to boj. Vobě utkání byly super, ale jak to nakonec dopadlo, se koukni [TADY](#). Tak dobrou, jsem z toho všeho dění tady utahanej, du si lehnout...